

Han ringer ibland från Paris

Jag köpte [Situation Stockholm](#) av **Monique** på Södra station idag. Vi hade ett jättetrevligt samtal. Vi är ungefär jämngamla, vi har båda bott i Frankrike. På pendeln läser jag redaktören **Ulf Stolts** krönika: [Hon ringer ibland från Paris](#). Den är fin. Som mamma med barn som blir stora och flyttar långt från boet, en son som bor i Bulgariens huvudstad Sofia, identifierar jag mig. Tänker samtidigt att vi är väldigt lyckligt lottade, Ulf och jag. Våra barn åker iväg av fri vilja. De är välkomna dit de kommer. Och så får jag ett så starkt behov av att göra om texten. Skriva om en annan ung person som ringer från Paris, till den som blivit hans svenska mamma. Den handlar inte om mig, men om mina vänner, andra mammor. Han är inte en, han är flera, de som blivit mina vänners söner. Innan du läser min text, [läs Ulfs](#).

Han ringer ibland från Paris

Han ringer ibland från Paris. Senast det skedde hade han suttit på biblioteket och läst på svenska. Vill inte tappa svenskan. Hoppas kanske ändå fortfarande. Men måste också börja med franskan. Det tar emot. Han kan ju redan dari, persiska, engelska och lite grekiska.

Klippt av en kompis, som är bra på det. Ser lika fin ut som vanligt.

Åka upp i Eiffeltornet är inte sånt man gör utan pengar. Med den ökade säkerheten är det inte att rekommendera att ens närma sig. Police nationale är inte tungt beväpnade för skojs skull.

Var och tittade på ett rum att hyra. Skulle dela det med sex andra. Sova i skift. Om värden godkänner förstås. Just nu bor han i tältlägret med andra ensamkommande och uteliggare, utanför stan i Rosa Parks. Där blev han av med alla sina grejer i tältet häromdagen. Paris är fullt av tjuvar säger han och låter ledsen. Bankkonto kan man inte få utan arbete så det är svårt för mig att skicka pengar till honom. Just efter att

han blivit bestulen hade vi tur, en kompis till mig var i Paris på semester och kunde ta ut 50 euro och ge honom.

Vi har överklagat utvisningen, men häromdagen fick han nej. Planen nu är att söka asyl i Frankrike. Det finns de som har fått det. Det är svårt att göra planer. Drömma. Sånt som hör ungdomen till. Att skära sig, bränna sig, lindrar en stund. Hur äter man elefanten? En tugga i taget. Han är ofta hungrig. Men kanske är det hopplösheten och bristen på drömmar som är värst. Han längtar hem. Efter fyra år i Sverige är det hemma. Här finns de som blivit som syskon, och kompisarna. Hälsa dom, säger han. Sedan lägger vi på.

Han är alltid välklädd. De lånar av varann. Lyckas alltid hitta någonstans att tvätta. Ta hand om dig messar jag. Det gör jag, svarar han. Alltid ett hjärta också. Åker aldrig tunnelbana ensam. Rör sig aldrig ensam. Det gällde i Sverige men än mer i Paris. Paris är en hård stad.

Han ringer ibland. Säger att han nog tar sig till kusten. Andra har gjort det. Kanske kan han få svartjobb. Langarna cirklar som gamar. Han säger att hans kristna tro hjälper honom. Jag försöker att inte börja gråta. Jag hör hopplösheten. Stadsljud i bakgrunden. Människor. Prat. Trafikbuller. Det där interurbana suset som alla avstånd bort härifrån förser sig med. I en värld som nu tar sig in och de tar sig ut för att de måste. Insikten sköljer sig in. Att jag kan inte hjälpa. Jag har gjort allt jag kunde. Det räckte inte. Han är ung, stark, klok och snäll. Ändå vill inte Sverige ha honom. Vi måste hoppas på Frankrike. Han ringer ibland från Paris.

Anna Fredriksson